

Arrest

nr. 261 827 van 7 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die verzoeker op 11 november 2020 heeft ingediend. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.12.2020 werd ingediend door:

[...]

[...]

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie o" van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.12.2020 voorde tweede keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met name , de zus van de echtgenote van zijn eigen broer, met name T. C. D., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer X.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1930: 'de niet in artikel 40bis. §2, bedoelde familieleden die. in het land 'fan herkomst, ten laste zijn of deel uit maken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1. 2°. moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. BIJ ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 23.01.2019 te Luik zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.*
- *« attestation de non-impostion a la TH-TSC dd. 24.04.2020 »*
- *attest van het ocmw dd. 10.03.2020 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen financiële steun ontvangt.*
- *Certificat de non-emploi dd. 15.04.2020 vanwege de lokale autoriteiten van de 2e administratieve afdeling van Agadir*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 24.07.2020 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 26.11.2020. Betrokkene diende geen enkel beroep in tegen deze weigeringsbeslissing. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor:

- *Geactualiseerde documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (uitkeringen, pensioen) en loonfiches op naam van een van een derde persoon (betrokkenes broer); documenten met betrekking tot het ereloon van advocaat S.; documenten met betrekking tot door betrokkene gevolgde lessen Nederlands in België; een belofte tot aanwerving (dd. 04.09.2019) van een werkgever in België op naam van betrokkene; foto's van het huwelijk van twee personen. Deze documenten hebben geenszins betrekking op een mogelijke situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon of onvermogens in hoofde van betrokkene en zijn dan ook niet relevant relevant in het kader van deze aanvraag gezinshereniging.*
- *Persoonlijke verklaring van een derde persoon (betrokkenes broer) waarin hij stelt dat hij betrokkene ten laste neemt en al zijn kosten betaalt. Echter, ten eerste kan deze verklaring op niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden, maar bovendien is de broer van betrokkene (en zelfs niet diens echtgenote), niet eens de referentiepersoon van deze aanvraag gezinshereniging.*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 1965 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Betrokkene is ook in België niet woonachtig bij de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. en dit in de oerperiode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 23 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Spaanse zus van de echtgenote van zijn broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 24.07.2020, werd geweigerd op 26.11.2020. Deze weigering (bijlage 20) werden aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing in en diende een week na de betekening ervan, opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in eerste middel de schending aan van de artikelen 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“La décision querellée porte atteinte au droit au respect de la vie privée et familiale de Monsieur E.M.. La partie adverse en rendant la décision litigieuse fait preuve d'ingérence et n'a pas effectué, avant de prendre pareille décision, un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

Elle n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de Monsieur E.M. lequel vit auprès de son frère, beau-frère de la personne de référence dans le cadre de la demande.

Il s'agit d'une ingérence étatique nullement justifiée, totalement disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux.

L'acte attaqué est pris en violation des dispositions reprises au moyen.

Il convient par conséquent de l'annuler."

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker, geboren in 1982, moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

Verzoeker diende zijn aanvraag in in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet . Deze bepaling beschouwt als "*andere familieleden van een burger van de Unie*": "*de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*".

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst "*ten laste*" te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) omtrent de gezinsband van ruimere familieleden: "*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.”(§32).*

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in de periode voorafgaand aan de aanvraag. Verzoeker heeft tegen

deze beoordeling geen enkel middel aangevoerd, zodat deze onverminderd overeind blijft en moet worden geconcludeerd dat geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon zijn aangetoond. Dit geldt des te meer nu verzoeker wel beweert, maar op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt, dat het onderzoek van de aanvraag niet deugdelijk zou zijn geweest en evenmin dat er, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing, sprake zou zijn van een disproportionele beslissing.

Daarenboven moet erop worden gewezen dat de verwerende partij in de aangevochten akte ook heeft geoordeeld dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België en dat uit niets blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon –en bij uitbreiding verzoekers broer of diens echtgenote-, en de vaststelling dat het standpunt van de verwerende partij niet *in concreto* wordt weerlegd, kan het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen zodat verzoeker zich niet op deze bepaling kan beroepen. Evenmin toont hij aan waarom er alsnog een schending zou voorliggen van het met artikel 8 van het EVRM corresponderende artikel 7 van het Handvest.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat vervat zit in de bijlage 20. Het middel is genomen uit de schending van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) (hierna : het Vreemdelingenbesluit), de artikelen 1 t.e.m. 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest dat voorziet in de verplichting voor het bestuur om haar beslissingen te motiveren, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

*« L'article 52§4, alinéa 5, de l'AR du 8 octobre 1981 stipule « Si le Ministre ou son délégué ne reconnaît pas le droit de séjour, cette décision est notifiée au membre de la famille par la remise d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 20, comportant, le cas échéant, un OQT.
.. »*

Il s'agit dès lors d'une faculté.

Il appartient dès lors à la partie défenderesse d'expliquer les motifs pour lesquels elle a choisi en l'espèce d'assortir sa décision d'un ordre de quitter le territoire.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 disposent que les décisions administratives doivent être formellement motivées, la motivation doit indiquer les considérations juridiques et factuelles qui fondent la décision et que cette motivation doit être adéquate.

L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de celle-ci de connaître les raisons sur lesquelles se fonde cette autorité, afin, le cas échéant de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours.

Force est de constater dans le cadre de la décision querellée que l'ordre de quitter le territoire n'est nullement motivé et partant, n'indique pas les éléments de fait sur lesquels la partie défenderesse s'est fondée pour prendre une telle décision sur la base de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15/12/1980.

Le principe de bonne administration inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier, (arrêt M.M contre Irlande (C-277/11))

La CJUE, dans son arrêt du 11 décembre 2014, (Khaled BOUDJLIDA C/ Préfet des Pyrénées Atlantiques) rappelle que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense qui est un principe général du droit de l'Union et que partant, il s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité.

Ce principe a encore été rappelé par le Conseil d'Etat dans un arrêt en Cassation administrative du 29 octobre 2015 :

« Que dans son arrêt C-249/13 du 11 décembre 2014, en cause Khaled Boudjlida, la Cour de Justice de l'UE a indiqué en substance que le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de la personne concernée, fait partie du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'UE. Le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de l'intéressé, est également consacré par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne. » (CE, arrêt n° 232.758, 29/10/2015)

La partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres à Monsieur E.M. et n'a pas adéquatement motivé sa décision.

La décision querellée ne mentionne nullement que Monsieur E.M. aurait été entendu avant la prise de la décision.

Lorsque la partie adverse est à l'initiative d'une mesure contraignante, comme elle l'est à l'égard du requérant, elle se doit de l'entendre préalablement et de l'interroger quant aux éventuels éléments qui pourraient être importants dans la mise en balance des intérêts. (RVV, arrêt n° 153.911, du 5 octobre 2015)

Notamment, dans le cas de Monsieur E.M., un très long séjour (depuis 2006) pendant lequel il a développé une vie privée et familiale sur le territoire, ayant perdu tous ses contacts avec le pays d'origine.

Le Conseil souligne que, lorsque la longueur de séjour s'est développée dans le cadre d'un séjour irrégulier, l'illégalité du séjour ne peut justifier en soi le rejet d'une demande de séjour sur base de l'article 9 bis de la Loi. En conséquence, le Conseil considère que la partie défenderesse a méconnu le large pouvoir d'appréciation dont elle bénéficie en la matière et dans le cadre duquel elle ne peut se limiter à dénier toute possibilité d'accorder un séjour sur la base de la longueur du séjour en raison d'un séjour irrégulier. » (CCE, Arrêt n° 238 625 du 16 juillet 2020)

Ceci n'a nullement été effectué en l'espèce.

Il y a lieu de le suspendre et ensuite de l'annuler."

2.2.2. De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond van het feit dat het legaal verblijf van verzoeker is verstreken. Verzoeker betwist niet dat toepassing kan worden gemaakt van deze bepaling om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Verder blijkt uit de motieven dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verplichting, krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Zo wordt gesteld dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat uit niets blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn en dat er geen sprake is van minderjarige kinderen of een aangetoonde medische problematiek.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij, met de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet afdoende heeft gemotiveerd om welke reden zij is overgegaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker voert aan dat hij niet werd gehoord alvorens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tot stand kwam en dat dus noch rekening werd gehouden met noch gemotiveerd werd over zijn situatie.

Het recht om te worden gehoord, als algemeen beginsel van Unierecht, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Verzoeker wijst erop dat hij reeds sedert 2006 in België verblijft en hij in die periode een familiaal en privéleven heeft ontwikkeld en de band met zijn herkomstland is verloren. De verwerende partij heeft echter, zoals hiervoor reeds is gebleken, gewezen op verzoekers preciaire verblijf, heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf en heeft vastgesteld dat uit niets blijkt dat verzoeker, als volwassen persoon niet in staat zou zijn om een leven op te bouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Opdat hij een belang zou hebben bij zijn grief dat hij niet werd gehoord, komt het hem toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat en om welke redenen van hem niet zou kunnen worden verwacht dat hij, ondanks zijn preciaire verblijf, zijn leven verder opbouwt in zijn land van herkomst. Verzoeker vergenoegt zich met een algemene verwijzing naar de banden die hij zou hebben ontwikkeld tijdens de duur van zijn verblijf in België en het feit dat hij alle banden met zijn land van herkomst is verloren, maar hij brengt hiervan geen enkel begin van bewijs bij. Dit klemt des te meer nu reeds in de bestreden weigering van verblijf werd geoordeeld dat niet kan worden vastgesteld sedert wanneer hij in België verblijft. Verzoeker toont dan ook niet met concrete elementen aan dat, mocht hij zijn gehoord, hij elementen had kunnen aanvoeren die het besluitvormingsproces mogelijk een andere wending hadden gegeven. Verzoekers verwijzing naar een arrest inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan evenmin soelaas bieden. De aangevoerde schending van het hoorrecht kan niet leiden tot de gevraagde vernietiging.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS